

[Johan Poulsen.]

nybygning, har været meget, meget vanskeligt at få det hele til at bære sig. Det er ud fra denne betragtning, at den færøske landskasse har ydet 20 pct. som tilskud, så det kunne være lettere for de pågældende at få, om jeg så må sige, begge ender til at nå sammen.

Det foreliggende lovforslag adskiller sig fra den hidtil gældende lovgivning på dette område derved, at 2. prioritets lånene for fremtiden skal ydes som obligationer, medens de hidtil har været ydet som kontante lån. Ifølge den sidst vedtagne lov — det var vistnok i 1958 — blev der i finansårene 1959-60—1964-65 af staten stillet 7 mill. kr. til disposition for 2. prioritets lån med et vist beløb for hvert finansår, og jeg kan i dag oplyse, at efterspørgslen efter disse lån har været så omfattende, at man har lagt beslag på lånene indtil, jeg tror, det er februar måned 1960. Vedtages det foreliggende lovforslag, vil det efter mit skøn give større muligheder for ydelse af lån for Færøernes vedkommende end den nugældende lovgivning. Nu vil Fiskeribanken kunne yde lån op til 100 mill. kr. imod 30 mill. kr. efter den gældende lovgivning.

Jeg hilser det foreliggende lovforslag som en forbedring af den gældende lovgivning, og jeg takker endnu en gang den højtærede fiskeriminister for det initiativ, han har vist ved at fremsætte det.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Jeg takker for modtagelsen af det foreliggende forslag; man kan vel næsten sige, den har været overstrømmende, og jeg tror også, jeg kan sige, dette gælder den konservative ordførers modtagelse af det.

Den lovgivning, jeg her har stillet forslag om, blev taget op til overvejelse, straks da jeg tiltrådte som fiskeriminister. Det er klart, at hvis en sådan lovgivning skal være tilfredsstillende, må det tage sin tid at få den forberedt og gennemarbejdet, men jeg har dertil haft udmærket medhjælp,

og det er nu mit håb, at vi må nå frem til en god, praktisk løsning, tilfredsstillende for alle parter.

Problemet om personer fra andre erhverv og deres stilling, når de køber kuttere, har været fremdraget. Jeg mener i og for sig ikke, man kan forbyde andre erhvervsdrivende at investere penge i kuttere, men man behøver dog ikke at give de pågældende statsgaranti og lån hertil. Det, den foreliggende lovgivning tilsigter, er først og fremmest at bidrage til, at fiskeriets egentlige udøvere bliver i stand til at få skibe, hvilket er det mest tiltalende, også ud fra den betragtning, at staten trods alt kommer ind i en vis risiko. Selv om risikopræmien efter min mening kommer til at dække risikoen, er man naturligvis alligevel interesseret i den bedst mulige sikkerhed, og det er klart, at hvis der kommer vanskelige tider, betyder partsfiskeriet og det, at en fisker selv ejer sit fartøj, en større sikkerhed, medens man kan risikere, at de andre render fra det hele og lader kreditorerne overtage, hvad der er til rest.

Jeg tror, det er en fordel, at det er blevet sådan, og det er også årsagen til, at fiskerne og også jeg har været så interesseret i, at fiskerifådens fornyelsesnævn kom til at medvirke og give den garanti ved individuel behandling, som skulle gøre, at tabet ikke blev større, end at der skulle blive tilstrækkelige midler, sådan at denne institution kunne vokse og ende med — om jeg så må sige — at stå på egne ben. Det er det, der er målet med loven; hvor langt det ligger ude, må man jo så se.

Det, man har tilsigtet, er også at opnå de bedst mulige kurser. Det har været sådan tidligere, at man optog lån i pengeinstitutter, og så blev lånene betalt ud kontant, og låntageren svarede 6 pct. Vi gik så fra nytår i fjor over til i stedet for at udstede 5 pct. obligationer, der blev solgt af fiskeren, altså modtageren, til den bedst mulige kurs. Kursen var dengang 92, nu er den 97-98. Det er klart, at i det øjeblik renten her i landet stiger, vil der fremkomme en